

den Maade at vælge Præsterne paa efter hans fulde Overbevisning var den bedste, og saa forbeholdt sig at kaste denne Overbevisning bort, hvis den ikke fandt Anklang. Jeg mener, at Overbevisningen maatte blive, som den var, uden Hensyn til, hvorledes Kirkekommissionen stillede sig, hvorimod jeg kan forstaa, at det ærede Medlem kunde sige, at hvis Forslaget ikke fandt Tilslutning, vilde han ikke komme frem med det i Kirkekommissionen.

Sogsbro: Jeg er, da jeg hverken har Kirkekommissionens Forhandlinger eller Forhandlingerne ved første Behandling af denne Sag liggende for mig, ikke i Stand til, hvad jeg ogsaa tror vilde sære for vidt, at følge Ministeren i det Enkelte, men det staaer jo de Medlemmer, der interessere sig for min Stilling til denne Sag, frit at gjøre sig bekendt dermed ved at gennemgaa hine Forhandlinger, og de ville da vistnok se, at jeg har noget mere Ret end den ærede Minister i Opfattelsen deraf.

J. N. Hansen: Da den ærede Minister har blandet mit Navn ind i Forhandlingerne her, maa jeg gjøre et Par korte Bemærkninger. Den ærede Minister har fundet saa meget Behag i de fjøbenhavnste Storblades Tale om Saturn, at han har benyttet dette Moment ved denne Leilighed. Det skal jeg sskænke ham; jeg er ikke saaledes inde i den gamle Historie, som der her er Tale om, og det behøves heller ikke her. Den ærede Minister mente, at Fremgangsmaaden med Hensyn til disse Dagsorden er ikke vilde forandre den almindelige Dom om Stillingen. Deri kunne vi være fuldstændig enige med den ærede Minister. Vi sige, at den vil styrke den almindelige Dom; det er ikke vor Mening at forandre den almindelige Dom, men vi ønske ved denne Fremgangsmaade at styrke den overfor Ministeriet. Den salige Tro, at det skulde være Menighedene, der her valgte, har jeg nu den Overbevisning, ikke er rigtig. Forskjellen her er jo den, at Regjeringen faar sin Indflydelse paa Valget, før der er Tale om at give Menighedene deres Indflydelse. Naar der er to Autoriteter, to Magter, som skulle afgjøre en Sag, saa have de denne Afgjørelse delvis hver for sig, hvad enten den ene eller den anden Magt kommer først eller sidst, og dette Forslag gaar ud paa, at Ministeren foruden at henlægge alle Ansøgninger, der maatte komme fra Mænd, der ikke have de fornødne Kvalifikationer til at ordineres til Præsteembeder i Følkkekirken, skal kunne henlægge $\frac{1}{3}$ af de Ansøgninger, der indkomme fra Mænd, som have alle fornødne Egenstaber til at kunne modtage Embedet. Men naar Ministeren saaledes kan forholde Menigheden $\frac{1}{3}$ af Ansøgningerne, inden den skal bestemme sig, saa siger jeg, at Menigheden ikke ene har Valget af sin Sjælesørger, thi den kunde maasse ønske allermeest

netop en af dem, hvis Ansøgninger Ministeren holder tilbage. Regjeringen har altsaa efter Lovforlaget en fuldstændig og indgribende Myndighed med Hensyn til Præsteembedernes Besættelse, kun at denne Myndighed udøves, før der bliver Spørgsmaal om Menighedens Mening. — Den ærede Minister henviste til min Stilling i Kirkekommissionen, men han var saa billig selv at meddele den store Forskjel, der var, nemlig at jeg ønskede umiddelbare Valg, medens Ministeren holdt paa middelbare Valg og navnlig middelbare Valg efter Forholdstalsvalgmaaden. Desom Kirkekommissionen og Regjeringen vare gaaede ind paa den Ordning, jeg ønskede, saa havde den ærede Minister fuldkommen Ret i nu at bebreide mig, at jeg havde forandret min Mening; men naar den Stilling, jeg da indtog, var en saadan, at hverken Kirkekommissionens Flertal eller Regjeringen vilde slutte sig til den, saa forekommer det mig, at det er overmaade ubilligt nu saalænge derefter at lade mig høre, hvilket Forslag jeg den Gang stillede. Jeg er overbevist om, at den ærede Minister ikke engang nu i dette Dieblit vilde gaa ind paa denne Ordning; men hvad skal det da til at erindre mig om min Stilling i Kirkekommissionen? Jeg har troet det nødvendigt at feie for min Dør med Hensyn til dette Punkt, idet jeg finder det forunderligt, at den ærede Minister vil drage dette frem her.

Ministeren for Kirke- og Under-

visningsvæsenet: Jeg vil blot bemærke, at det dog forekommer mig, at man med en vis Billighedsfølelse maa indrømme, at der er Opfordring for Ministeren til — om jeg maa bruge dette Udtryk — at feie for sin egen Dør, da det forekommer mig, at man netop ved den Dagsorden, som der her er Spørgsmaal om, kommer denne Dør overordentlig nær. For Øvrigt skal jeg med Hensyn til, hvad den ærede Rigsdagsmand, der sidst havde Ordet, sagde, ganske kort udtale, at jeg selvfølgelig ikke har negtet, at der ogsaa efter Forslaget kun var Spørgsmaal om en begrændset Valgret for Menighederne, men at jeg, ligesom den ærede Rigsdagsmand, hvis Ord jeg citerede, Rigsdagsmanden for Odense (Octavius Hansen), bestemte maa holde paa, at Lovforlaget saaledes som det nu foreligger, giver en Valgret, og at jeg ikke kan forstaa, at dette skulde siges ikke at være Tilfældet, fordi der skal kongelig Stadfastelse paa Valget. Dette troede jeg, efter hvad der blev ytret af den ærede Rigsdagsmand under Forhand-

Rettelser.

Sp. 3280, L. 28 f. o. „Gemsto udenlandske“ læs „Gemsto Forbudet mod udenlandske“.